

JAK TO VŠECHNO ZAČALO

DAVID WILLIS, kluk z dlouhé řady svářečů a mechaniků sloužil na začátku padesátých let dvacátého století na americké vojenské základně v německém Idar-Obersteinu. A jak už to tak chodí, když se strýček Sam nedíval, začal si románek s místní dívkou Marlene. Ta sice neuměla moc dobře anglicky, ale devatenáctileté děvče, jen o rok mladší než David, cizí řeči ve vztahu asi ani nepotřebovalo. Byl to jen flirt s mladíkem, který po nějaké době stejně odjede zpátky domů. Nemuselo to být nic vážného, kdyby však po nějaké době dívka neotěhotněla. I když, pořád se nic nemění, David měl v plánu návrat do USA, a kdyby nechal v Idar-Obersteinu těhotnou svobodnou matku, nebyl by první ani poslední. Jenomže to byl slušný chlap, a tak se rozhodl románek posunout na vyšší úroveň. Oženil se s Marlene ještě před porodem a až po dvou letech vzal ji a malého synka s sebou do New Jersey.

David Addison (Willis):

„Jistě že zněl rozčileně. Lidi jako Baker jsou pořád rozčilení. Typ osobnosti A, krevní tlak pořád nad 100. Umírají na srdeční infarkt ve třiceti osmi letech. Uvolní místo pro dalšího mladého infanta. Udržuje to společnost mladou, vitální. To je řád věcí. To dělá Ameriku...“

Maddie Hayesová:

„Řekni, že všechno jde dobře. Řekni, že máš všechno pod kontrolou.“

David Addison:

„Všechno jde dobře. Všechno je pod kontrolou.“

Měsíční svit, 1985–89

Rok 1955 byl rokem, kdy na následky autonehody zemřel hollywoodský idol mladé generace James Dean. Neměl v té době rozsáhlou filmografii, do jeho tragické smrti 3. září měly premiéru prakticky jenom dva celovečerní snímky, ve kterých se objevil, ale jeho odchod v raném věku pomohl vytvořit kult. Věčně rebelující mladík s divokým pohledem a nespoutaným životem jako kdyby přenesl něco i na Bruce Willise, který se narodil 19. března v tom samém roce. Další slavné osobnosti stříbrného plátna, které se narodily v roce 1955, také nesou něco z odkazu Jamese Deana, zmínit můžeme třeba Kevina Costnera nebo Willema Dafoea. Ve světové politice toho však moc pozitivního nebylo. Zuřila studená válka a v Čechách krátce předtím začala ko-

lektivizace a měnová reforma, jež znehodnotila lidem finance. Nemluvě už o politických vězních a různých politických procesech. Na druhou stranu měl v českých kinech premiéru třeba dodnes vynikající snímek *Cesta do pravěku*. Byla to doba ohromných kontrastů.

Amerika si zatím žila vlastní sen. Poválečné období bylo charakteristické především velkými auty se spotřebou, která ekologům na duševním zdraví moc nepřidávala, obrovské lednice byly přečpané polotovary ze supermarketů a kina postupně oslabovala malá blikající skříňka, která musela být v každé domácnosti. Všeho bylo dost, pokud se bavíme o materiální stránce. Pod povrchem totiž leccos skřípe. Třeba to, že ještě pořád tady byla rasová segregace, fungovaly školy zvlášť pro bílé a černé děti. V Hollywoodu probíhal hon na čarodějnice, jehož strůjce senátor Joe McCarthy pronásledoval každého, na koho padl byť jen stín podezření, že by mohl mít něco společného s komunisty. Hodně lidí bylo obviněno neprávem a nadále pracovali pod pseudonymy nebo jejich kariéry skončily nadobro.

V tom samém roce měla také premiéru hra *Tennessee Williamse Kočka na rozpálené plechové střeše*, v níž si o osmnáct let později na Státní univerzitě Montclair zahrál i Bruce Willis. A v amerických kinech se jedním z největších hitů stal snímek *Džungle před tabulí*, který se věnoval

nelichotivým sociálním a rasovým poměrům a jejich vlivu na školský systém. V roli mladíka, který je po skončení studií konfrontován coby učitel s násilím a dalšími negativy společnosti, exceloval Glenn Ford. Kdo by byl řekl, že předlohu snímku napsal detektivkář Evan Hunter, známější jako Ed McBain.

Dva roky po padesátém pátém se do států vrátil David a se svou německou manželkou Marlene našli klid v Carney's Point v New Jersey, kde se zařadili do poklidného maloměstského života. Pořídili si malý domek a další děti. Bruce, druhým jménem Walter, byl nejstarším ze čtveřice potomků, v dalších pěti letech se dvojici narodili dva synové David a Robert a dcera Florence.

Jedna z oblíbených teorií životopisců slavných osobností tvrdí, že všichni mají společné jedno – nešťastné dětství poznamenané rozpadem rodiny nebo úmrtím někoho z rodičů. Jamesi Deanovi zemřela matka na rakovinu, když mu bylo devět a slavný herec z této choroby vinil sám sebe. Častým je rozvod nebo rozchod rodičů, tím si prošli třeba Robert De Niro, Sylvester Stallone nebo Tom Cruise. Poslední zmíněný měl obrazně řečeno na krku matku a několik sester, díky čemuž dobře věděl, jak okouzlit divačky. Lidé mají rádi, když jejich hrdinové prožili něco těžkého a prosadili se navzdory špatným podmínkám či nevoli osudu. Je to takový americký sen.

David Addison (Willis):

„Pro koho je tenhle nóbl vohoz?“

Maddie Hayesová:

„Mluvíš se mnou?“

David Addison:

„Ne, mluvím s tímhle balíkem tam. Rande?“

Maddie Hayesová:

„Přijde na to, čemu ty říkáš rande.“

David Addison:

„Umí ten chlap jíst, když mu předem nerozkrájíš jídlo?“

Maddie Hayesová:

„Nepřišla jsem, abych mluvila o svém soukromém životě. Přišla jsem vyprovodit přítelkyni a pak jedu do divadla.“

David Addison:

„Divadlo! Nech mě hádat. On ti koupil pátou řadu, střed, na Cats. Dostaneš se do zákulisí. Po divadle můžeš jít opět škrábat kočky za ušima, zatímco ony si vybírají blešky.“

Maddie Hayesová:

„Proč neřekneš ‚Doufám, že se budeš mít fajn?‘“

David Addison:

„Doufám, že se budeš mít fajn.“

Maddie Hayesová:

„Děkuju.“

David Addison:

„Aby ti to zhořklo.“

Měsíční svit, 1985–89

Také Willis do toho schématu zapadá, jeho rodina se rozpadla, když studoval na střední škole. I tak prožil celkem poklidné dětství, které později nepřineslo masivní kupu peněz tak typickému americkému výstřelku, jako je návštěva u psychoanalytika. V porovnání třeba s Woody Allenem na tomhle poli zaostává. Na pohovku k chlápku nebo dámě s klidným hlasem a soucitným výrazem ve tváři se později dostal, byl přeci opravdová hollywoodská hvězda, hlavně kvůli problémům souvisejícím se slávou – alkohol, ženy a drogy.

Pokud lze tedy v jeho raném dětství vysledovat něco, co mohlo ovlivnit pozdější kariéru, pak by to snad byl rodinný podnik Willisů. Na jedné straně jej děda, táta a strejdivé pracující v dílně mohli vést k přejímání obrazu správného chlapa, který se nebojí umazat, ale na druhé straně podle jeho vzpomínek tady nebyl prostor na nějaké sblížení. „Bál jsem se světa a svého místa v něm,“ řekl prý později herec jednomu ze svých terapeutů.

Kvůli těmto pochybám začal koktat, s čímž se v průběhu následujících let pral hodně často. Jenomže zasáhla náhoda. Když měl říct něco před svými spolužáky na pódiu a postavil se před ně, problémy zmizely. Promluvil jako každý jiný. Když pak opustil jeviště, koktání bylo zpět. Nepříjemnou vzpomínku na dětská léta si nese dodnes. „Nedovedl jsem pořádně mluvit. Trvalo mi tři minuty dokončit větu. Bylo

to zdrcující pro každého, kdo se chtěl vyslovit, kdo chtěl být slyšen, ale nemohl. Bylo to strašidelné. Když jsem se ve hře stal jinou postavou, koktání bylo pryč. Bylo to fenomenální.“ Jako kdyby to předznamenalo jeho hereckou kariéru, i když v té době ještě hodně vzdálenou. Povzbuzen nenadálým úspěchem v boji s vadou řeči, motivován rodiči a učiteli, snažil se dostávat do centra pozornosti ostatních, aby se cítil „jako“ na jevišti a zbavil se koktání. Podle vzpomínek svých spolužáků tehdy nabral hodně sebevědomí a stával se z něj přirozený vůdce. V té době si také nechal říkat spíš Bruce nebo také Bruno a z tichého kluka, který se obvykle držel spíše v pozadí, se stala známá figura.

„Když mu bylo osm nebo devět let, byl to vystrašený malý klučina, který se bál promluvit, aby jej nikdo neškádlil. Držel se stranou a nezapojoval se do kolektivu, pokud nemusel,“ vzpomíná jeho spolužák Bruce Alissi. Takhle to s ním vypadalo ještě v době, kdy nastoupil na střední školu Penns Grove. Tichý kluk, který svému okolí nic nenabízí, a tedy teenagery nezajímá, ostře kontrastuje s tím, že Bruce Willis o několik let později patří k nejoblíbenějším barmanům v New Yorku, a poté dokonce zaplňuje titulní stránky bulváru, ale i seriálních periodik, prožívá dny s houfem paparazzů v patách a vyprodává kina po celém světě.